

2 Oppgave 2

Oppgave 2 (teller ca. 50 % i vurderingen)

Anna havnet i rullestol etter en stupeulykke i ungdomstiden. Hun fullførte likevel videregående skole med bare ett års forsinkelse og kom inn på en utdanning i visuell kommunikasjon. Da studiet var ferdig, var arbeidsmarkedet vanskelig, men hun fikk et vikariat i et større reklamebyrå i 10 måneder og hadde en månedslønn på nesten 40 000 kr. Hun stortrivdes med den kreative samhandlingen med kollegaene, og følte virkelig at hun hadde havnet på riktig hylle.

Da vikariatet tok slutt, fikk Anna dagpenger mens hun søkte nye jobber. Hun så raskt at det var utlyst en tilsvarende jobb hos en annen arbeidsgiver – et mindre, nisjepreget kontor med høy anseelse i fagmiljøet. Dette var en fast stilling, så hun var lykkelig da hun etter et intervju på Zoom fikk tilbud om jobben! Gleden forsvant imidlertid da arbeidsgiver forklarte at hun måtte belage seg på fast hjemmekontor. Deres lokaler var nemlig i tredje etasje i et bygg som var vernet av riksantikvaren. Trappene var smale og bratte, så det var praktisk umulig for dem å tilrettelegge for at hun kunne komme til kontoret med rullestolen. Arbeidsgiveren ville imidlertid gjerne dekke hennes kostnader til IKT-utstyr for et fullt funksjonelt hjemmekontor. “Men jeg orker jo ikke å bare sitte hjemme – jeg vil møte kollegaene mine!” sa Anna. Hun hadde jo tidligere erfart hvor viktig dette var for henne i arbeidshverdagen, og hun endte med å takke nei til tilbudet.

Da hun fortalte dette til sin saksbehandler i NAV, ble han morsk. “Nesten hele Norge har vært på hjemmekontor de siste to årene”, sa han. “Dette må du da kunne håndtere - slik alle har måttet gjøre under koronaen! Hvis man får et jobbtilbud, må man ta det.” Han nevnte folketrygdloven § 4-5. Hvis hun ikke kunne jobbe på grunn av rullestolen, fikk hun heller søke om uføretrygd. Hun kom uansett til å få beskjed om at dagpengene nå ville bli stanset i 18 uker.

Anna ble rasende. Hun hadde vist at hun kunne arbeide, så hun var ikke interessert i uføretrygd. Det var arbeidsgiveren som var problemet, ikke henne! Dessuten sto det ingenting i § 4-5 om at de kunne stanse dagpengene i hele 18 uker! Dette var urettferdig og diskriminerende.

Drøft og ta stilling til om NAV kunne stanse dagpengene til Anna. Vær oppmerksom på folketrygdloven § 4-20.

